

[Bækgaard.]

i Udvalget, og dette er desværre sandt. Som det fremgik af Udtalelserne ved første Behandling, var vi enige om Lovforslagets Hovedformaal, Ydelsen af Brændselshjælp. For Alders- og Invalidere nydernes Vedkommende var vi ogsaa enige om Formen, hvorunder den skal ydes, samt om Beløbets Størrelse. For de arbejdsløses Vedkommende var der nogen Divergens, efter min Mening dog ikke større, end at man burde kunne være naaet til Enighed, om der havde været Forhandlingsvilje til Stede. Fra vor Side har vi gerne villet forhandle om andre Former paa dette Omraade, idet de af os stillede Ændringsforslag ikke var noget Ultimatum. Selvfølgelig anser vi disse for at være den bedste Løsning under de givne Forhold, men vi gav, som sagt, Udtryk for, at vi ogsaa kunde forhandle om andre Former. Enighed naaede vi imidlertid ikke.

Angaaende Spørgsmaalet om, fra hvilken eller hvilke Kasser Pengene skulde tages, var der heller ikke Enighed. Som det vil ses af Bænkningen, stiller Venstre sit eget Forslag, det samme, som stilledes af vore Meningsfæller i Folketinget, og som jeg kort skal motivere.

§ 1, som angaar Alders- og Invalidere nydere, kræver ingen Motivering, da den er i fuld Overensstemmelse med Regeringsforslaget.

§ 2 angaar, ligesom Regeringsforslagets § 2, Arbejdsløshedskassernes arbejdsløse Medlemmer. Vi foreslaar Beløbet til Familieforsørgere sat til samme Størrelse som Beløbet til Alders- og Invalidere nydere, nemlig 30 Kr., og for Ikke-Forsørgeres Vedkommende 20 Kr. Desuden foreslaar vi ud over det i Regeringsforslaget fastsatte Antal ledige Arbejdsdage i Vinterens Løb indføjet som Betingelse en bestemt Ledighed for afdvte Sommer. Det gør vi ud fra den Betragtning, at de paagældende, der har haft god eller fuld Beskæftigelse i Sommerens Løb, er bedre i Stand til at klare Vinteren uden ekstra Hjælp end de, der har manglet Beskæftigelse baade en Del af Sommeren og en Del af Vinteren. Dernæst indeholder Paragraffen, ligesom Regeringsforslaget, Bestemmelser om Undtagelser for Ikke-Forsørgere, som enten bor hos deres Forældre eller som paa anden Maade ikke har selvstændig Husholdning.

§ 3 omhandler Personer, som med Hensyn til Trang kan ligestilles med de i § 2 omhandlede. Fra den Statistik, som

offentliggøres med visse Mellemrum, ved vi, at der er et stort Antal arbejdssøgende, ikke arbejdsløshedsforsikrede Personer. Det drejer sig vel om en 10—12 pCt. af de arbejdsledige. Vi mener, at ogsaa disse bør have Del i denne Hjælp, naar Betingelserne i øvrigt er til Stede, ligesom der ogsaa er andre daarligt økonomisk stillede, som efter vor Opfattelse bør have Hjælp.

§ 4 bestemmer, hvorledes Pengene skal udredes. Det foreslaas her, at Staten fuldt ud skal afholde Udgifterne til de i § 1 omhandlede Personer, altsaa til Alders- og Invalidere nydere, og for de øvrige Vedkommende skal Staten udrede $\frac{7}{10}$ af de samlede Udgifter.

Som jeg omtalte ved Sagens første Behandling, tillægger vi dette Spørgsmaal stor Betydning under Hensyn til de store Krav, der stilles til Kommunerne, og det forundrer mig meget, at man ikke fra anden Side kan indse dette. Der er i de senere Aar stillet alt for store Krav til Kommunernes Kasser og Gang paa Gang paalagt dem nye Byrder, som har medvirket til at sprænge Budgetterne. Det er derfor i høj Grad paakrævet at gaa den anden Vej og søge at lette Kommunernes Byrder. Jeg vil gerne i denne Forbindelse minde om den Udvikling, der har været med Hensyn til Kommunernes Skatteudskrivning i de senere Aar. Tallene har jeg taget fra Det statistiske Departements Meddelelser. I Skatteaaret 1929—30 var Skatteudskrivningen i samtlige Landets Kommuner 246,2 Mill. Kr., og i 1936—37 var den steget til 335,1 Mill. Kr., en Stigning paa 88,9 Mill. Kr. eller 36 pCt. Denne Stigning er betydelig stærkere end Stigningen i Indkomsterne. Skattetrykket er altsaa betydeligt forøget, og hvad værre er, det er forøget stærkest i de Kommunetyper, der har mindst Bæreevne. De samlede Indkomster var i 1929—30 3 093 Mill. Kr., og i 1936—37 var de steget til 3 451 Mill. Kr., altsaa en Stigning paa ca. 12 pCt. i Modsætning til Skatternes Stigning paa 36 pCt., og hvis vi, saaledes som Departementet har gjort det i disse Meddelelser, regner med Ejendomsskatter og personlige Skatter som hvilende paa Indkomsterne alene, hvad der giver det naturligeste Udtryk for den enkeltes Bæreevne, var Skattetrykket saaledes — jeg nævner først Tallene for 1929—30 og dernæst for 1936—37: I København 6,7 pCt., steget til 8,5 pCt., paa Frederiksberg 5,4 pCt., steget til 6,4 pCt., i Provinsbyerne 8,3 pCt., steget til 9,4 pCt., i Landkommunerne 8,9 pCt., steget til